

Պարույր Սևակ

Ընկածները

Կռիվներում ընկան նրանք,
Ամեն մեկը՝ մի տան ճրագ,
Ամեն մեկը՝ մի մոր որդի,
Ամեն մեկը՝ մի աղջկա
Երագանքը անապական,
Կնոջ՝ սերը, հոր՝ ապագան...
Ամեն մեկը՝ անգիր մի վեպ,
Ամեն մեկը անգին մի կյանք...
Ամեն մեկը ընկան ա՛յլ կերպ.
Մերթ՝ ջրի մեջ, մերթ՝ հողի տակ,
Մեկը սրով, տասը՝ հրով,
Մեկը՝ արդեն հայտնի հերոս,
Տասը՝ հերոս դեռ չդարձած,
Մեկը՝ իր մոր արցունքներով
Թաց նամակը դեռ չընթերցած,
Տասը՝ նամակ սպասելիս,
Կարոտելիս, երագելիս...
Բայց գոհի՛ պես շընկան նրանք:
Ընկան նրանք իբրև մարտի՛կ,
Ընկան նրանք իբրև մարդի՛կ,
Որ սովոր են մահը վանել

Իրենց կյանքով՝ հանուն կյանքի,
Որ սովոր են գրկանք տանել՝
Ընդդեմ ցավի ու գրկանքի.
Որ պատրաստ են հանուն սիրո
Սիրուց առնել ատելու թափ.
Եվ անպարտ են ատելությանք:
Որ հզոր են հենց այդ սիրով.
Ջոհի՛ նման շրնկան նրանք:
Ընկան նրանք իբրև մարտի՛կ,
Որ փուլ չգա էլ ապարանք,
Խաղաղ մնա ամեն երդիկ,
Եվ ծխանի ծուխը քարակ
Վե՛ր քարձրանա պրա՛կ-պրա՛կ,
Քամուց թերթվի լուրթ երկնքում.
Որ էլ ոչ մի ընտանիքում
Անտերացած ոչ մի աթոռ
Չաղաղակի դատարկությանք
Թեյի ժամին, ճաշի պահին.
Որ արկերի դղրդոցին
Ու հրդեհի ահեղ բոցին
Փոխարինեն արծաթ քահի
Ջրնգոցը երկնքի տակ
Եվ կարոտի շշուկը տաք:
Նրանք ընկան կոիվներում,
Բայց ապրում է հոգին նրանց
Ապրողների հոգիներում.
Չի՛ մեղմացել ցավը կրած,
Ատելությո՛ւնը փրփրրած
Եվ հաղթության տե՛նչը խորին՝
Ի գիտություն ա՛յն բոլորի,

Որ նայում են շիրմին նրանց
Միայն իբրև մի բլուրի,
Որ հարթվում է կամաց-կամաց,-
Անմիտի պես մոռանալով,
Ոչ եթե չար թշնամու դեմ
Ապրողները իրենց ուժով
Ու գենքով են անպարտելի,
Ընկածները իրենց հուշո՛վ,
Վրեժո՛վ են սարսափելի...

Երևան